

— Царско помилованіе! извика множеството: Царско помилованіе.

И конницигѣ приближихѣ.

Най напредъ прѣпускахѣ Мацко и Гырджикѣтъ.

Тѣ бѣхѣ отъишли въ прахъ и облѣны съ потъ, лицата имъ бѣхѣ ся зачервили а тѣ бѣхѣ ся распахѣли.

— Стойте ! (извикахѣ и двамата на прѣсѣклицѣ къмъ запіетата и джелатинѣтъ). Царско помилованіе!

Но като видѣхѣ провисяллытъ на бѣсилото, спогледахѣ ся двамата и рекохѣ:

— Късно пристигнахмы ; работата ся свършила !

На онзи часъ единъ отъ царскытъ тѣлопазители чегеше помилованіето. А Евстатій бѣше ся възправилъ прѣдъ тѣхъ.

— Вы ли донесохте Царскѣтъ милость ? Благословены бѣдѣте.

— Ами тамъ кой е обѣсенъ ?

— Не знаѣхъ, брати, каквы тайинства ся вършатъ около ми отъ нѣкое врѣме на самъ. Духовникѣтъ който мя исповѣда обѣси ся тамо самъ си !

Мацко и Гырджикѣтъ приближихѣ на конѣтъ както бѣхѣ.

Па и двамата извикахѣ на едно и рѣкохѣ

— Паскаль Тоннера !

.

Но врѣме е да прикажемъ какъ сторихѣ двамата тѣзи не разлѣчны другари, Мацко и Гырджикѣтъ и какъ можѣхѣ да прѣдизвикатъ « Царско помилованіе » за Евстатія

Мацко, кажи че отчаянъ вече за избавленіето на Евстатія рѣяше ся по улицѣтъ на Бейоглу и плачеше му ся отъ жаль и ядъ. До толкозъ скръбѣта му бѣше голѣма.

Внезапно человекъ нѣкой го приближава и му казува!

— О, пріятелю мой ! Благодарѣтелю мой ! Добро мое момче, какво станѣ ты и кѣдѣ ся дѣишъ ?